

Aleksis K – viikonvaihte

Pienestä kiinni

Maailman meno on usein kovin pienestä kiinni. Niin kuin nyt esimerkiksi geeneistä, siittiösoluista ja muista aivan mitättömän kokoisista ötiäisistä.

Ajatellaanpa vaikka Oulun kehittymistä talouselämän Kärpiksi eli maailmankaikkeuden johtavaksi teknologiakaupungiksi. Kovin pienestä sekin on ollut kiinni, sillä eipä olisi kukaan osannut vielä 25 vuotta sitten sanoa, että näin käy. Päinvastoin, kaikki vastuulliset ihmiset olivat sitä mieltä, että mieron tielle mennään, kun jäyhä ja känsäkourainen pohjoinen junttikansa alkaa muka näprätä mikropiirejä. Kännykät sentään olivat siihen aikaan vielä tiiliskiven kokoisia, joten niistä ehkä saisi rakennetuksi päästävedettävän navetan tai ainakin kootuksi halkopinon. Ikimaailmassa sellaisille ei olisi mitään järkevää käyttöä, saati ostajia – sen ymmärsi erkkikin.

Noinhan asiat tietysti olivatkin järkevästi ajatellen. Onneksi kaikilla ei kuitenkaan ollut tarpeeksi järkeä sen ymmärtämiseen. Päässä oli vinksautunut jokin geeni poikittain (epäilemättä aika pian paljastuu, että ihmisessä tosiaan on ns. teknologiageeni). Puoliväkisin piti rakentaa teknologiakylä vanhaan meijeriin. Ja tässä sitä nyt ollaan 25 vuotta myöhemmin: lähtemättömissä teknologian kanssa, korvia myöten kännyköissä, eikä paluuta taida olla.

Nyt, kuten aina, ollaan tienhaarassa: miten tästä eteenpäin?

Koska tälle kehitysuralle on lähdetty, on kai pakko jatkaa teknologiapuolella, ja ensi tilassa on ryhdyttävä korjaamaan tähän asti tehtyjä virheitä. Onhan aivan naurettavaa, että mitä pienempiä vehkeitä tehdään, sitä suurempia tiloja tarvitaan. Teknologiakyläkin on paisunut muutamasta pienestä meijerikopperosta 35 hehtaarin Technopolikseksi, vaikka mikropiirit ja kännykät ovat samaan aikaan kutistuneet kymmenesosaan. Onneksi pienentyminen jatkuu edelleen nanoteknologiaksi, jossa tuotteet ovat niin pikkuruisia, ettei niitä paljaalla silmällä näe. Ei sellaisten värkkäämiseen tarvita hehtaarihalleja. Vielä nykyistäkin naurettavampaa on esitellä Oulussa vieraileville kuninkaille ja presidenteille hehtaarihalleja, joissa iso joukko ihmisiä kulkee seinävieriä ja yrittää löytää kadonneita nanoja: "Ptrui Nano prosessiin, ptrui-ptrui!"

Onkin siis aika panna asiat kokonsa mukaiseen järjestykseen ja palauttaa Technopolis sinne mistä se lähtikin, vanhaan meijeriin. Linnanmaalla vapaaksi jäävät hulppeat tilat voidaan vuorostaan ottaa meijerikäyttöön, sillä lehmä on pysynyt lehmän kokoisena koko 25 vuoden ajan. Siellä voidaan jatkaa sitä työtä, joka meijereissä on jäänyt tekemättä teknologiahuuman aikana. Aletaan kehittää ihmisille maitotuotteita, joita ei vuonna 1982 ollut olemassakaan: rasvatonta maitoa, 0,1, 0,5, 1 ja 5 rasvaprosentin jugurttia monenkokoisissa purkeissa, piimää noin seitsemää sorttia, digimaitoa, rahkaa, mähkää ja räätikkää. Kuka tietää, vaikka kauppoihin vielä saataisiin punaisessa purkissa täysmaitoa, josta reaaliajassa on melkein jouduttu luopumaan – ilmeisesti siksi, ettei kukaan osaa enää sitä valmistaa, kun meijeriklusteri uhrattiin teknologialle.

